

‘Ik heb per jaar ‘maar’ veertien oppashuizen nodig’

“Thuis zit in mij”

Moderne nomade Iris Schlagwein hopte vier jaar lang van oppashuis naar oppashuis. Deze vrije levensstijl bracht haar waardevolle inzichten: “Door op huizen te passen, heb ik geleerd dat de wereld een goede plek is.”

14 huizen

“Na een relatie van bijna tien jaar gingen mijn vriend en ik uit elkaar. Hij bleef in ons koopshuis wonen, ik trok tijdelijk in bij mijn zusje en haar man. Omdat ik een leven waarin veel vaststond gedag zei, wilde ik mezelf niet weer vastleggen. Zo kwam ik op het idee om op huizen en katten van vakantiegangers te passen. Ik vertelde iedereen in mijn omgeving over mijn plannen. Via een vriendin van mijn moeder maakte ik kennis met een collega van haar. Die collega had een prachtig huis om op te passen, met een mooie tuin, kippen, een parkiet en een kat. Het was een verademing om daar even op mezelf te zijn. Het voelde als vakantie! Gemiddeld woon ik drie weken in een oppashuis. Per jaar heb ik dus ‘maar’ veertien huizen nodig. Er gaan zo veel mensen op vakantie dat het niet zo heel erg ingewikkeld is om een dak boven mijn hoofd te vinden. In de afgelopen vier jaar ‘woonde’ ik in meer dan vijftig huizen.”

Welkom voelen

“Thuis zit in mij. Ik ben al thuis voordat ik ergens thuiskom. Bijna altijd ligt er een welkomstbriefje klaar met informatie over het huis en telefoonnummers die ik in geval

van nood kan bellen. Soms wacht er zelfs een welkomstpakket. De bewoners laten me voelen dat ik welkom ben. Natuurlijk kan er van alles misgaan als je ‘een vreemde’ in je huis laat wonen. Wij mensen hebben nogal de neiging om te focussen op angst en problemen, maar mijn ervaringen zijn vrijwel allemaal positief geweest. Het huisoppassen heeft mijn beeld bevestigd dat de wereld een veilige plek is. Wat mij betreft mogen we meer vanuit vertrouwen leven.”

Leven in onzekerheid

“Het overlijden van mijn vader, toen ik veertien was, heeft ervoor gezorgd dat ik vrij jong zelfstandig werd en moest dealen met lastige emoties. Daar heb ik veel van geleerd; ik ben goed geworden in relativeren. Ik maakte me niet meer druk over hoe mijn leven er volgend jaar uit zou zien, want alles kon dan zomaar anders zijn. Dat is een enorme switch geweest. Doordat ik heb geleerd dat niets zeker is, kan ik goed met onzekerheid leven.”

Onvrij

“Ergens vorige zomer begon ik de beperking van mijn vrijheid te voelen. Als niks vastligt en alles is mogelijk, zijn er geen kaders.

Een kader is een beperking, maar kan ook richting geven. Ik begon dat een beetje te missen. Daarnaast kreeg ik steeds meer aanvragen, soms wel vier per week. Ik moest continu ‘nee’ zeggen, omdat mijn planning al vol zat. Ik wilde wat anders.”

Hechten aan bezit

“Ik heb een stacaravan gekocht, waar ik nu heerlijk woon. In de winter gaat de camping dicht en pak ik het huisoppassen weer op. Ondanks mijn stacaravan is er niet zo gek veel veranderd. Gebruiksvoorwerpen zijn voor mij nog altijd gebruiksvoorwerpen. Ik hecht niet aan bezit. Ik heb hier een tuin van tien bij tien waar nog niets groeit. Ik ga het van scratch helemaal invullen, dat vind ik dan wel erg leuk. En ik ben bezig met een volgend boek. Twee jaar geleden heb ik *Thuis zonder huis* geschreven, een praktische gids voor huisoppassers. Het vervolg wordt een verhaal over leven vanuit vertrouwen, over dat het leven eigenlijk al goed is. Ik voel duidelijk wat ik te doen heb. Lange tijd dacht ik dat ik meer de richting van het coachen op wilde. Maar nee, ik schrijf gewoon over hoe ik de wereld beleef. Dat is al meer dan voldoende.”